

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

A keresztyén ember bölcsesége.

A Fébé-egyesület piliscsabai konferenciáján elmondott egyik előadás vázlata.

A bölcseség még világi értelemben is több az eszességnél, okosságnál, értelemnél. Ezeket néha nagyon rosszra is használja az ember, a bölcseségben azonban már erkölcsi jóság, jellembeli nemesség is van. Mintha már a világi ember is megérezné, hogy a bölcseség tulajdonképpen isteni tulajdonság. Istennek nem beszélünk okosságáról, vagy eszességéről, hanem bölcseségéről. Igazán bölcs csak Ő, s akinek Ő adja a bölcseséget, azt a bölcseséget, mely onnan felülről való, isteni bölcseség, s mely különbözik a világi bölcseségtől. (Lásd I. Kor. 17:31.)

A 30. versben a négy becses kegyelmi ajándék közül, melyet Krisztusban nyertünk a bölcseség van elsősorban említve. Igen, mert elsősorban arra van szükségünk, hogy Isten felől bizonyos ismeretünk legyen, mielőtt a Krisztusban megjelent szentséget, igazságot és váltáságot el tudnánk fogadni. Az isteni bölcseség tulajdonképpen Isten ismerete. (Péld. 9:10.) Mennél jobban megismerjük Istent, annál bölcsőbbek leszünk. Mert Isten ismerete nem csak abból áll, hogy Őt eszünkkel megértsük, hanem hogy szivünket és akaratunkat neki átadjuk. S aki ezt cselekszi, az növekedni fog Isten ismeretében, növekedni fog a bölcseségben.

Hogy milyen becses dolog ez az Istentől nyert bölcseség, annak kifejezésére a Szentírás alig talál szavakat. Olvassuk el csak a következő részeket: Jób. 28:12—19. Péld. 8:10, 11. Péld. 3:13—15. Tehát a földnek minden drágaköve sem ér fel a bölcseséggel.

S épen azért, mert Isten ismerete nem elméleti dolog, hanem az Ő akaratának cselekvésétől függ, a bölcseségnek nagy gyakorlati haszna is van. A 32. zsoltár 8. versében Isten azt igéri, hogy bölcsé tesz bennünket, hogy megtanuljunk az Ő utain járni. Aki a maga értelmére támaszkodik utainak megválasztásánál, az oktalan ember, s csalódásokba, bajokba, reménytelenségbe jut. Aki Isten által engedni magát vezetetteti, az bölcs ember, s elér a célhoz.

Az Istentől nyert bölcseség tesz bennünket képessé arra, hogy az alkalmakat felismerjük és kihasználjuk. (Ef. 5:15—17. Kol. 4:5, 6.) Mennyi alkalom kínálkozik a bizonyágtételre, a munkára, a jócselekedetekre. De bölcseség híján hány alkalmat elszalasztunk! Sokszor pedig rosszul használjuk ki az alkalmakat, vagy magunk csinálunk

magunknak alkalmakat s nem a kellő időben, nem a kellő módon végezzük munkánkat. Kezdő keresztyének különösen sokszor esnek abba a hibába, hogy a kívülvalókkal szemben nem viselik magokat elég bölcsen, s míg vonzani akarnák őket az Úr felé, inkább eltaszítják. De ez nem ok az elcsüggedésre. „Akinek nincsen bölcsesége, kérje Istentől.“ Milyen felséges biztatás ez! A bölcsesség tehát nem csak egyes kiválasztottaknak adatik, hanem mindenkinek, aki kéri Istentől. De természetesen csak úgy, ha a biztatáshoz fűzött feltételt is megtartja, ha t. i. hittel kéri, semmit sem kételkedvén.

Minden kegyelmi ajándék készen van számunkra, a bölcsesség is, de mindegyiknek elfogadásához hitre van szükségünk. „Uram, növeljed a mi hitünket!“ Ezt kérték a tanítványok Jézustól. (Luk. 17:5.) De az Úr erre azt feleli, hogy egy mustármagnyi hit is elég, nagy dolgok elvégzésére, ha az a hit igazi, élő hit. Nem a hit nagysága, hanem a hit valódisága a döntő. Ezt megismerni, ez is bölcsesség. V. Gy.-né.

Lehetetlen.

Lent, mélyen a szénbányában egy sereg munkás dolgozik. Egyszerre csak gyanus ropogás hallatszik! Mi ez? Rettenetes dübörgéssel zuhannak le a sziklák. Nincs menekülés. Szűk kis helyen összezsúfolva kuporognak a munkások. Mérhetetlen nagy kősziklák zárják el az utat előlük. Mi lesz most? Nem fogják-e utolsó erejüket összeszedni, a végső kétségbeesés erejét, hogy megkeressék a kivezető utat? Nem fognak-e fáradhatatlanul dolgozni, hogy megmentésük az életüket? Szükség van-e figyelmeztetésre: „Szedjétek össze az erőtöket, mutassátok meg, hogy mit tudtok!“ Óh, ők tudják, hogy ez örülség volna, mert minden hasztalan. Ha óriások erejével dolgoznának is, akkor sem érnének cél. Nincs kivezető út, nem tudják megmenteni önmagukat. A segítség csak felülről jöhet. Ha segítők szállnak le a mélybe és keresztülfurják az utat, csak akkor van meg a menekülés lehetősége.

Ez a mi helyzetünk hű képe. Nekünk nincs szükségünk a figyelmeztetésre: „Igyekeztek szabadulni a bűn kötelékeiből, a tarto-

zás súlyától, keressetek kivezető utat a szükség mélységéből, törjétek szét a bűn rabláncait, küzdjétek a halál és a pokol hatalma ellen! Mi tudjuk, hogy hiába, ez az ember képességeit meghaladja. Minél jobban erőlködünk, annál jobban láthatjuk a tehetetlenségünket. Bizonyára szükségünk van ezekre a hiábavaló erőlködésekre, hogy megismerjük a helyzetünk komolyságát. Különben megcsalnánk magunkat felületes önelégültséggel. De ha belelátunk a szükség nagyságába, akkor világos lesz előttünk, hogy a szabadulás csak felülről jöhet. Nem mi dolgozzuk keresztül magunkat, hanem Krisztus törte át a választófalat és szállt le hozzánk a mélységbe. Ő készítette az utat a reménytelenségéből a szabadulás világába.

„Ami lehetetlen volt,“ azt lehetővé tette Isten és leküldte egyszerű Fiát, hogy minket a bűnből megváltson. Nincs nagyobb öröm annál, mint mikor megismerjük a szükség mélységét és leborulunk a Megmentő hatalma előtt, aki minket a romlásból a világosságra vitt.

Lohmann E.

„Ímé, én az Úr, Istene vagyok minden testnek, vajjon van-é valami lehetetlen nékem!“ (Jer. 32:27.)

„Sokakat gazdagítók.“

II. Kor. 6: 10.

Vannak kertek, amelyekhez érve,
Érzed, édes illat száll a légbe,
Kútak, mik az úton állva oltják
Arra járó vándoroknak szomját,
Fák, melyeknek sűrű lombja, árnya,
Fáradt vándort pihenésre várja,
S emberek, kik mindig adnak dúsán,
Bármikor, vagy bárhogy jössz elébök,
Boldogan, vagy tört reménnyel, búsan, —
Gazdagabb léssz, hogyha szóltál velök.

Irtá Feesche M.
Ford. Va gha Gyuláné.

Elégedetlenség ellen.

Fénélon korának legnemesebb férfija volt. Egyik barátja megkérdezte tőle, hogy mi a titka annak, hogy állandóan elégedett.

Fénélon így felelt: „A titkot könnyen megmagyarázhatom. Fő az, hogy a szemeimet jól használjam.“ Majd tovább így folytatta a tiszteletreméltó férfi: „Akármilyen helyzetbe kerülök, először is az égre emelem a szememet és a főfeladatomra gondolok, hogy hogy jutok én majd oda fel. Azután a földre nézek és elgondolom, hogy milyen kis helyre lesz szükségem a koporsóm számára. Azután a világ felé fordítom a tekintetemet és látom, hogy mennyi boldogtalan ember van a világon. Így azután megtanulom, hogy hol találom meg az igazi boldogságot és látom, hogy hova jutunk a gondjainkkal és látom, hogy milyen kevés okom van a panaszra.“

Ne szeressétek a világot!

Augusztus császár Róma utcáin nőket látott, akik a karjukon majmot és más külföldi állatokat vittek. A császár odakiáltott: „Nincsen a római nőknek gyermekük, akit ápolhatnának és gondozhatnának, hogy majmokkal töltsék idejüket?“

Nincsen halhatatlan lelkünk, hogy folyton a világ dolgaival törődünk, ahelyett, hogy a saját lelkünkre tekintenénk?

Boldog ember.

Egy férfi épen a reggelinél ült, amikor sürgönyértesítést kapott arról, hogy az egész vagyont elvesztette. Bement a másik szobába, térdreborult és így imádkozott: „Uram, te adtad és te vetted el. Te fogsz tovább is gondoskodni rólam.“

Miután szívét az Úr előtt kitárta, visszament és nyugodtan folytatta a reggelijét. A nagy vesztesség még az étvágyát sem rontotta el. Szegény lett, mint a tempom egere, de boldog ember volt, mert az igazi kincset ismerte, ami a földivel nem vesztett el, épen most lett az igazán nagygyá előtte.

Ilyen alkalmakkor mutathatja ki az Ur az Ő fenségét igazán a mi életünkben.

Istennek szüksége van mindenkire.

Csak azt ne gondold, hogy te a földön, Isten országában felesleges vagy. Az Urnak számodra is van helye, van feladata. Ha mást nem tudsz is csinálni, az Urat dicsőítheted, és ez is munka.

Egy híres zenészről mondják el a következő kis történetet:

Egyik napon próbát tartott egy zenekarban, ahol több száz hangszer működött és sok hang énekelt. Egyik percben, mikor a kar teljes erővel énekelt, az orgona mennydörgésszerűen zúgott, a trombiták harsogtak és a dobok peregetek, az egyik flótás, aki a kar legátavolabb eső pontján volt elhelyezve, így gondolkodott: „Ebben a nagy hangegyvelegben mindegy, hogy én mit csinálok“ és abbahagyta a játékot. Abban a percben csendet intett a karmester és hangosan így kiáltott: „Hol marad a flóta?“

A művész füle észrevette a hiányzó hangot. A zenedarab hiányos volt, mert az egyik hangszer nem illeszkedett belé a karba.

Részlet

Wolter kisasszony leveléből. A Sudan Pionier misszió koschtamnei (Felső-Egypt.) missziói állomásáról:

„Tegnap este nagy vihar volt. *A vihar dacára nem birtunk a szobában maradni* a nagy hőség miatt és kivittük az ágyainkat a tomboló vihartól felkorbácsolt homokba. Minden pillanatban attól tartottunk, hogy a szél elviszi kis körházsátorunkat. Még egy ilyen vihart bizonyosan nem bír ki.

Épen a vihar kitörése előtt értem vissza lóháton Kelet-Koschtamneből. Néhány beteget látogattam meg ott. Először a nubiai Ali Karrar házába mentem, aki nagyon barátságosan fogadott. Előtte való reggel egy küldönc jött tőle a következő izenettel: „Észedbe ne jusson, mielőtt hozzám jönnél, valahova máshova betérni, mert várlak.“ Ez fenyegetően hangzik ugy-e? De ha látja hozzá az ember azt a tréfás, kövér, öreg embert, akkor láthatja, hogy mennyi barátság és szeretet van a „fenyegetés“ mögött.

A meghívás története a következő:

Néhány nappal ezelőtt az ebéd utáni pihenés ideje alatt ordítva rohant be a házukba Ali Karrar. És akár akartam, akár nem, ki kellett húznom a bal alsó bölcseségfogát. Amint eltávolítottam a genyryesen gyulladt fogat, megszűnt a nagy fájdalom és a panaszos ordítás helyett a hálakitörések következtek. — Ennek a nubianak a házában a hála jeléül limonádéval vártak. A falakat vastagon borították a szőnyegek és a takarók. Mielőtt elmentem megajándékoztak főzelékfélével, amit itt Koschtamneban nem kapni.

Közben asszonyok jöttek tancsért és orvosságot kérni és egy

fiatal seik elvitt egy 12—13 éves fiúhoz, aki öt hónap óta teljesen elhanyagolva, rongyokba csavarva feküdt a földön. Attól való félelemből, hogy a bajt súlyosbítják, nem adtak neki egy csöpp vizet sem. Szegény fiú csak csont és bőr volt és a száját sem tudta már kinyitni. Bizalommal nézett rám és nagy *segélykérő szemeit rám függesztette*. Ilyen rövid látogatás alatt nem tudtam a baját megállapítani, de legalább megmondtam a hozzátartozóinak, hogy hogyan mossa meg és táplálja és másnap lázcsillapítót is készítettem számára. Mihelyt lehetséges lesz majd újra felkeresem. Csak az úgy nagyon nehéz. Remélem, hogy nemsokára minden héten odaláthatok majd és rendelést tartok a betegek számára és az Evangeliumot is vihetem számukra.”

*

Nagy nehézségekkel, nagy akadályokkal küzdenek ott a misszionáriusnők, három gyenge nő egy idegen világban, egy ellenséges tábor közepén. Nagy hőségben, szárazságban, éjjelenként farkasok és hiénák járnak körülöttük. De ők ott maradnak, hisz tudják, hogy miért teszik. Elviszik az Evangeliumot oda, ahova még soha senki nem vitte. Emberek közé, akik még az Ur Jézusról nem hallottak.

Mi tőlünk csak azt várják, hogy kényelmes otthonunkban, rendezett körülmények közt támogassuk őket imáinkkal és adományainkkal!

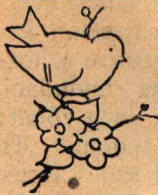
Megtesszük-e?

Apróságok.

Misszióba készült egy fiatal ember. „Nem félek az ördögtől!” — mondta bucsuzáskor. „Nem az a fődolog, hogy te az ördögtől nem félsz, hanem az, hogy az ördög féljen tőled!” — mondta egy tapasztalt keresztyén a bucsuzónak utra valóul.

*

Senki sem tudja, hogy mit taszít el magától Istennel és mit bír Istenben.

Gyermekeinknek!

Bővizű kút.

Óh, be száraz fű, virág,
Nem volt eső régen,
S vágyó szemünk most se lát
Felhőt sem az égen.

Ám a háznép, íme lásd,
Dolgát abba hagyja,
S kezdi már a locsolást
Apraja s a nagyja.

Ferke kis kannája is
Színig tele-töltve,
Friss vizet sietve visz
Szomju fűre, földre.

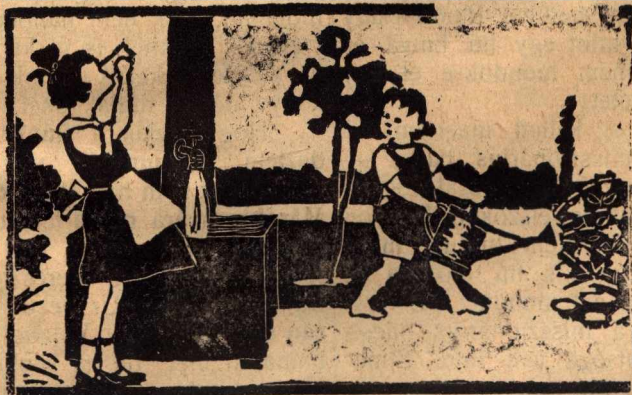
Kannájával egyre fut,
— Nincs a víz se messze, —
Bőven adja bár a kút,
Mégis, elég lesz-e?

Féltve nézi, hogy Maris
Jót iszik belőle:
„Kell még a virágra is,
Meg ne idd előle!”

Óh, ne félj, bohó gyerek,
Jut fűnek, virágnak,
De lásd, szomjas emberek
Szintén vízre vágyanak.

S míg a kút a tiszta víz
Árját bőven ontja,
Van szomju szívünkre is
Jó Atyánknak gondja.

Szent igéje égi kút,
Bőven ömlik árja,
Minden szomjazónak jut,
Ha szívét kitarja.

Ramuni.

Igy beszélt el Kühnle misszionárius bácsi Wessel misszionárius bácsinak Ramuni történetét:

A sátram előtt egy nap egy bar-na fiú ült. Nem volt rajta más, mint egy kis kendő a dereka köré csa-varva. Csupa csont és bőr volt Sze-

gény fiú nem ismerte sem apját, sem anyját. Amióta emlékszik, egy gum-miültetvényen dolgozott. Munka köz-ben megsérült és kórházba vitték. Onnét azután elbocsátották, de olyan gyenge volt, hogy nem fogadták vissza a munkába. Koldulni kezdett

és így került egy indiai ördög-pap-hoz, aki megkönyörült rajta. Megígérte neki, hogy kitaníttatja a maga mesterségére. Ramuni, így hívták a fiút, beleegyezett és elindult Malabarba, hogy megtanulja az ördögi mesterséget. Útközben tévedt be a sátramba és elmondta szomorú történetét.

Megsajnáltam és azt mondtam neki: „Hallod-e, fiam? Nem kell neked az ördög papjává lenned, lehetsz te keresztyén is!“ — „Jól van“ felelte Ramuni — és azóta itt van nálam. A fiú fáradt és beteg, a Megváltó küldte hozzánk. De itt nem maradhat, — mondta Kühnle misszionárius bácsi Wessel misszionárius bácsinak és megkérte, hogy vigye magával. Így került Ramuni Mandscheriba Wessel misszionárius bácsihoz. Ő beszéli el nektek tovább Ramuni történetét:

A tanulás nagyon nehezen ment neki, nem maradt meg semmi sem a fejében. Csak a bibliai történeteket szerette nagyon. Ha kérdeztem, nem mondta el, de láttam a szemén, hogy minden szót figyelemmel kísér. Ha este sétálni mentem, Ramuni úgy jött utánam, mint egy hű kutya és leste, hogy nem mondok-e el egy újabb történetet.

Egyszer el kellett utaznom — mondja a misszionárius bácsi — és mikor visszajöttem, azzal fogadtak, hogy Ramuni elszökött. Nagyon búsultam ezen. Nem tudtuk, miért tette ezt. Egy kis fiú mondta el, hogy Ramuni azt mondta: „Én beteg vagyok, a misszionárius bácsinak csak költsége van rám. Elme gyek, vegyen ide helyetnem egy más fiút, aki dolgozni is tud. Az Úr Jézus meghalt az emberekért Nemskára én is meghalok. De ha nem is tudok testi munkát végezni, mielőtt meghalok, szeretnék még valakinek használni.“

Három év múlt el azóta. Egy délután egy egészen kicsi faluba mentem, ahol nagyon szegény emberek laktak. Mikor megláttak a felnőttek,

elbújtak, csak néhány kíváncsi gyermek közeledett hozzám. Ezeknek képecskéket adtam és elkezdtem a hozzájuk fűződő történeteket elmondani. Mire az egyik kis lány megszólalt: „Ezt a történetet én is tudom.“ „Te ismered az Úr Jézusról szóló történeteket?“ — kérdeztem. — „Igen“ — felelte a kis lány és elmondta a történetet ugyanúgy, ahogy én szoktam mondani.“ — „Mi is tudjuk“ — kiáltották a gyermekek. — „Jártatok iskolába?“ — kérdeztem. — „Nem.“ — „Volt itt nálatok talán misszionárius bácsi?“ — „Nem“ — volt a felelet. Végre közelebb jött az egyik gyermek apja és megfejtette a rejtélyt.

Igy szólt: „Hosszú idővel ezelőtt jött egyszer egy egészen szegény fiú ide a mi vidékünkre. Összehívta a szegény gyermekeket és elmondta ezeket a történeteket. A gyermekek nagyon örültek neki és mi is szívesen vettük, mert a gyerekek szerették a fiút és mellette jól viselték magukat. Néhány hét múlva, hiába bíztattuk, hogy maradjon, elment. Azt mondta, hogy sok gyermek van még Indiában, akik nem hallottak az Úr Jézusról, ezeknek is el kell mondania a történeteket. A mieink már úgyis könyv nélkül tudják őket.

„Hogy hívják a fiút?“ — kérdeztem. „Ramuni“ — volt a felelet.

Többet nem hallottam Ramuniról. Már bizonyára régen meghalt és felment az Úr Jézushoz, akit úgy szeretett. Ember nem keresztelte meg Ramunit, de az Úr Jézus bizonyosan megkeresztelte. Valahol útközben halhatott meg, de ha senki sem tette el, akkor bizonyosan vele is az történt, mint Mózesrel: Isten tette el!

Betűrejtvény.

G $\frac{E}{E}$ zá R &

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Aug. 1. Luk. 16:1—12. Nagy hibát követnénk el, ha azt hinnénk, hogy nekünk a hamis sáfárt az ő hamisságában kell követnünk, s ha azt hinnénk, hogy ezért őt az „Úr” dicsérte meg. Nem, csak az „úr”, vagyis az ő földi ura, aki nagyon is emberileg gondolkozott. De akkor is hibát követnénk el, ha más értelmet nem tudva fölföldözni ebben a példázatban, azt egyszerűen félrevehetnénk, mint érthetlent. Értsük meg, amit az igazi Úr akar nekünk evvel mondani. Legyünk, mint Isten gyermekeihez méltó, eszesek a „magunk nemében”, vagyis nem a világ fiainak módja szerint, hanem Isten gyermekeinek módja szerint, azoknak a javaknak a használataiban, melyeket Istentől erre a földi életre kaptunk. Egészség, erő, pénz, tehetség, munkakör, mind olyan földi javak, amelyeket azért bizott ránk Isten, hogy azokat bölcsen és helyesen forgatva, megkaphassuk egykor az igazi javakat, az igazi kincset, az égi koronát, odafönn a dicsőséges hazájában.

I. Kor. 10:7—13; Máté 13:44—46; Csel. 17:16—34.

Aug. 2. Zsolt. 51. Olvastad-e már ezt a zsoltert valaha úgy, hogy ne Dávidot képzeld oda mögé, az ő csúnya, visszataszító bűnével, hanem sajátmagadat, a te bűneidnek minden rútságával és utálatosságával? Vagy azt hiszed, hogy neked nincsenek ilyen bűneid, mert talán nem lettek olyan nyilvánvalóvá, mint a Dávidé? Gondold meg, hogy Isten előtt minden nyilvánvaló, s mered-e azt mondani, hogy lelkednek minden gondolata, szivednek minden érzése tiszta és bűn nélküli való? Úgy-e nem? Nos, akkor alkalmazd magadra ezt a bűnbánati zsoltert, alázd meg magadat Istennek hatalmas keze alatt, hogy ő fölemelhesen.

Csel. 10:24—33.

Aug. 3. II. Kir. 2:1—15. Megható az a hűség, mellyel Elizeus Illés iránt viselkedik, s amellyel őt követi. Nem testi, földi szeretet ez. Elizeust az a Lélek vonzza, amely Illésnek adatott, s amely benne munkálkodik. Erre végig ő is. S meg is adatik neki. Szemtánuja lehet a Szentírásban leírt történetek egyik legcsodásabbjainak, az Illés égbe ragadtatásának, s szemei nem vakulnak el ettől a látványtól, hanem még jobban megnyilatkoznak Isten dicsőségének látására. Az égbe ragadtatott Illés palástja visszahull ő reá, mintegy jelölve annak, hogy el van hiva, Illés munkájának folytatására.

Csel. 10:34—48.

Aug. 4. II. Kir. 4:1—17. Elizeus a neki

adatott csodatevő erőt az irgalmasság gyakorlására használja föl. Megsegíti nagy bajában a szegény özvegyasszonyt, s megáldja a gazdag asszonyt avval az áldással, mely minden gazdagsága mellett is hiányzik neki, a gyermekáldással. Elizeus nem csillogni akar a maga talentumával, hanem segíteni, szolgálni. Ha ő így sáfarkodott a maga sok és nagy talentumával, tanuljuk meg tőle így forgatni a mi kevés és kicsiny talentumainkat. Az Úrnak szemre a hűségér néz. (I. Kor. 4:2.)

Csel. 11:1—18.

Aug. 5. II. Kir. 4:18—37. Akinek a segítségét egyszer már tapasztalta az ember, ahhoz bizalommal van. A sünemi asszonynak is csak Elizeusban van bizalma, hozzáfordul nagy bajában és nem csalódik. Ilyen bizalommal tudunk-e mi fordulni ahhoz, aki nagyobb Elizeusnál, s minden bajunkban meg tud segíteni, az Úr Jézushoz? Ha nem, úgy az annak a jele, hogy még nem fogadtuk el hittel az ő legnagyobb segítségét, a golgothai áldozatot, amelyet elkészített és felajánl számunkra. Siessünk ezt a nagy segítséget elfogadni, s akkor föltámad lelkünkben a bizalom, hogy minden bajunkban, dolgunkban, gondunkban az ő segítségéhez folyamodjunk.

Csel. 11:19—30.

Aug. 6. II. Kir. 5:1—14. Egy kis szolgálóleány nem végezhet nagyszabású dolgokat Isten országában, de ha hűséges a maga helyén, ha hittel és bizalommal van az Úrhoz, akkor ő is megkapja a maga feladatát. S ha hiven elvégzi azt, hogy egy nálánál, világi értelemben sokkal nagyobb és előkelőbb embernek megmutassa az utat az igazi „prófétá”-hoz, ki tudja, nem olyan valakit nyer-e meg ez által, aki majd nagy dolgokat végezhet Isten országában. Légy hű a kicsinyben!

Zsid. 1:1—14.

Aug. 7. II. Kir. 5:15—27. Naámán békességgel mehetett haza, mert megismerte az Urat, aki kegyelmével és hatalmával meggyógyította. Mily szomorú ezzel szemben Géházi példája, aki bár közvetlen közelében élt a nagy prófétának, s így napról-napra láthatta Istennek kegyelmét és hatalmát, amely annak az életében megnyilatkozott, mégis a maga szívének álnoksága és tisztátalansága által engedte magát vezetelni. Nincs-e közöttünk is olyan, aki ott forgolódik Isten országának munkájában, de szívet nem engedte megtisztítani a hamisságtól? Az ilyen, ha idejekorán meg nem alázza magát, nem kerülheti el a büntetést.

Jer. 7:1—11.

Aug. 8. Luk. 19:41—48. Az Úr Jézus sír. Oh, milyen szívet szaggató látvány ez! Sírnia kell azon a városon, mely annyi jelet látta az Ő szeretetének, de amely még sem tudott összetörni ez előtt a szeretet előtt. S az Úrnak még drágább cseppeket is kellett hullatnia a könnycseppeknél, vérenek drága cseppeit. S mi, akik már tudjuk, hogy ezek a drága vércseppek éretünk is hullottak, nem okozunk-e még most is engedetlenséggel, ellenállással olyan fájdalmat a szívének, hogy miattunk is kell könnyeit hullatnia? Ne okoz fájdalmat az Úr Jézus hű szívének, légy neki engedelmes, alázatos, hűséges tanítványa!

I. Kor. 12:1—11; Máté 23:34—39; Csel. 20:17—38.

Aug. 9. Zsolt. 53. Isten kimondja az ítéletet az egész emberi nemzetségre: „Mindnyájan elhajlottak, nincsen csak egy is, aki jót cselekedjék!” Hol erre az orvosság, hol a szabadtítás, amely után a zsoldáríró sóvárog? Bizony csak annál, akinek váltsága által Isten ingyen kegyelméből, hit által megigazulhatunk, akit Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. (Róm. 3:24, 25.) Meneküljünk Óhoz, s örvendezzünk a mi szabadtításunknak!

Zsid. 2:1—8.

Aug. 10. II. Kir. 6:8—23. Elizeusnak nyitott fülei voltak arra, hogy megértse az Úr beszédét, azért tudott segítségére lenni a királynak, hogy megintse őt a reá várakozó veszélyre nézve. S nyitott szemei voltak annak a meglátására, hogy Isten népének nem kell félnie az ellenségtől, mert az Úr angyalai táborat járnak körülötte s megvédelmezik. S Elizeus kérésére még szolgáljának is megadatik, hogy megnyit szemekkel lássa az Úrnak oltalmazó és védő seregét. Testi szemekkel nem, de hitünk szemével mi is láthatjuk ezt a sereget, ha megnyit lelki szemmel és füllel figyelünk az Úrra. S ha ezt látjuk és halljuk, akkor elmondhatjuk: „Az Úr az én életemnek erőssége, kitől remegjek?” (27. Zsolt. 1.)

Zsid. 2:9—18.

Aug. 11. II. Kir. 6:24—25; 7:1—20. Istennek van hatalma a legnehezebb és legvisszaszólóbbnak látszó helyzetben is segíteni. Neki mindig vannak útjai, módjai, eszközei, amelyek emberi szemek elől el vannak rejtve, de a maguk idejében feltárnak. Milyen balgatag dolog gúnyolódni Isten mindenhatósága, s az Ő szavának igazsága fölött! Ezt az igazságot tárja elének annak a hitetlen főembernek a sorsa, aki, bár szemével kellett látnia, hogy Isten ígéretei beteljesülnek, nem élvezhette azoknak hasznát, hanem nyomorultul el kellett pusztulnia. Mily sokan lesznek így a végítélet bekövetkezésekor. (Jel. 6:15-17.)

Zsid. 3:1—14.

Aug. 12. Jónás 1. Jónás megpróbál

engedetlenséggel az Úrnak, mikor az Ninivébe küldi, akkor ő Tarsisba indul. Még azt is megpróbálja, hogy engedetlensége után pihenjen és aludjék. De ez már lehetetlen. Az Úr vihart támaszt kívülről, hogy fölébressze belül, Jónás szívében is a vihart, a háborgó lelkiismeretet. Jónásnak ki kellett mondania az ítéletet önmagára fölött: „Iudom én, hogy miattam van ez a nagy vihar rajtatok.” S a bűn következményeit nem lehet elkerülni, még a bűnbánó szívnek sem. Jónásnak keresztül kell mennie a háborgó hullámokon, meg kell kóstolnia a tenger vizének keserűségét, hogy megtanulja, milyen gyümölcsöket hoz az engedetlenség. Jó neki ez a kemény iskola.

Zsid. 4:1—13.

Aug. 13. Jónás 2. Sokat tanult Jónás ebben az iskolában. Megtanulta, hogy milyen borzasztó dolog az, mikor valaki elől az Úr úgy elrejtí orcáját, hogy az úgy érzi, mintha Isten őt teljesen elvetette volna, s megtanulta ebből, milyen súlyos következményei vannak az Isten iránt való engedetlenségnek. De megtanult Istenhez kiáltani is a nagy nyomorúságban, s megismerte Istennek kegyelmét, amely még az ilyen nagy mélységből is kiemel. S mikor a leckét megtanulta, akkor beljebb mehetett egy lépéssel, közelebb jutott az Úrhoz, s az Úr megmutatta neki a szabadtítást.

Zsid. 4:14—5:10.

Aug. 14. Jónás 3. Jónás most már engedelmeskedik s hirdeti Ninivének az Úr üzenetét. S nem hirdeti hiába. Az Úr tudta, hogy Ninivének az órája elérkezett, amikor hallgatni fog az Ő szavára, s azért küldte el hozzá ezt a követet. Isten gyermekeinek jól meg kellene mindig gondolniok, hogy mikor Isten valamely feladatot bíz rájuk, akkor lehetségessé is teszi, hogy azt a feladatot eredményesen elvégezhessék. S ha vonakodnak, mint Jónás, akkor drága alkalmakat szalasztanak el, s kárt okoznak önmagoknak és másoknak, vagy legalább is nehezebb uton kell eljutniok az elvégezéshez, mint Jónásnál láttuk.

Dániel 9:15—18.

Aug. 15. Luk. 18:9—14. Valjon te is nem gondold-e magadról azt, amit az a farizeus gondolt, hogy te nem vagy olyan, mint egyéb emberek? Oh, akkor te még nem ismerted föl a bűnnek hatalmát, nem láttad meg, hogy az minden emberi szívet megrontott, a tiedet is. S addig a legkevesebb a remény arra, hogy ettől a hatalomtól megszabadulj, amíg meg nem látod, hogy ennek az uralma alatt vagy. Addig nem fogsz megigazulva térni haza, még ha mindennap ott imádkozol is a templomban. De az első olyan segélykiáltás, mint amilyen a vámszedő szívéből előtört (13. v.), felhat az égbe s szabadulást hoz.

I. Kor. 15:1—10; Luk. 7:36—50;

Róm. 8:33—39.

Vargha Gyuláné.